

opusdei.org

Molite brez prestanka

Kot običajni kristjani, ki hočejo od blizu hoditi za Jezusom na razpotjih sveta, moramo s pomočjo nenehne molitve živeti v stalni zedinjenosti z Bogom.

28. Maj. 2012

Sv. Luka je evangelist, ki najbolj poudarja pomen molitve v Kristusovem služenju [1]. Samo on nam je posredoval tri Jezusove prilike o molitvi.

Druga izmed teh prilik pravi: **V nekem mestu je bil sodnik, ki se ni bal Boga in se ni menil za človeka. In v tistem mestu je bila tudi vdova, ki je prihajala k njemu in ga prosila: “Pomagaj mi do pravice proti mojemu nasprotniku.” Dolgo ni hotel, potem pa je rekel sam pri sebi: “Čeprav se ne bojim Boga in se ne menim za človeka, bom tej vdovi, ker me nadleguje, vendarle pomagal do pravice, da me ne bo s svojim prihajanjem izmučila do konca.” In Gospod je rekel: Poslušajte, kaj pravi krivični sodnik! Mar Bog ne bo pomagal do pravice svojim izvoljenim, ki noč in dan vpijejo k njemu? Bo mar odlašal?[2]**

Kot uvod v priliko evangelist Luka zapiše: **Povedal jim je priliko, kako morajo vedno moliti in se ne naveličati.[3]** Kmalu zatem pa navaja še druge Jezusove besede o potrebi po tem, da smo čuječi: **Bedite**

**in vsak čas molíte, da bi zmogli
ubežati vsemu temu, kar se bo
zgodilo, in stopiti pred Sina
človekovega.[4]**

Kot je mogoče opaziti, se je tretji evangelist osredotočil na to, da daje Jezus velik pomen stalnosti v molitvi, saj svojim učencem naroča naj nenehno ostanejo v njej: “noč in dan”, “vsak čas”. Zaradi tona Gospodovih besed je tudi jasno, da je nenehna molitev nekaj, kar odreja Jezus: gre za ukaz in ne zgolj za nasvet.

Potrebno je brez prestanka moliti, da bi lahko hodili za Gospodom, ker nam On sam daje zgled in neprenehoma moli k svojemu Očetu Bogu. O tem nam takole poroča sv. Luka: **On pa se je umaknil v puste kraje in tam molil[5]**, in še: **Nekoč je na nekem kraju molil. Ko je nehal, mu je eden izmed njegovih učencev dejal: “Gospod, nauči nas**

moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence.”[6]

V tretjem evangeliju je zbranih mnogo prizorov, v katerih vidimo, da Jezus moli pred odločilnimi trenutki svojega poslanstva, med drugim: pred svojim krstom, pred spremenjenjem, preden izbere in pokliče dvanajstere, preden s svojim trpljenjem izpolni Očetov načrt ljubezni.[7]

O Gospodovem zgledu molitve pravi sv. Jožefmarija: ***Kakšno ljubezen je v prvih učencih zbudila podoba Kristusa v molitvi! Ko so tako opazovali to stalno držo svojega Učitelja, so ga nekoč zaprosili: Domine, doce nos orare, Gospod, nauči nas moliti.***[8]

V Apostolskih delih sv. Luka v nekaj potezah oriše način molitve prvih vernikov: **Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo Marijo,**[9] in

kmalu zatem: **Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah.**[10] In ko je bil Peter zaprt zaradi pogumnega oznanjanja resnice, **je Cerkev zanj vztrajno molila k Bogu.**[11]

Po sv. Luku je sv. Pavel tisti, ki posveča največ pozornosti Jezusovi zapovedi o stalni molitvi, saj vernike pogosto spodbuja, naj tako živijo; na primer, Tesaloničanom pravi: **Neprenehoma molíte**[12], Efežanom pa: **Ob vsaki priložnosti molíte v duhu**[13]. Sam sv. Pavel nam daje zgled, ko pravi, da nenehno moli za svoje **noč in dan.**[14]

Sledeč svetopisemskemu nauku tudi nekateri cerkveni očetje in starodavni cerkveni pisci spodbujajo kristjane k življenju nepretrgane molitve. Eden od njih, na primer, piše: *“Četudi nekateri ljudje molitvi namenjajo določene ure, na primer,*

tretjo, šesto in deveto, pravi kristjan moli vse svoje življenje in si prizadeva živeti z Bogom preko molitve.”[15]

Življenje stalne molitve

Kot običajni kristjani, ki hočejo od blizu hoditi za Jezusom na razpotjih sveta, moramo s pomočjo nenehne molitve živeti v stalni zedinjenosti z

Bogom: Vedno ko v srcu začutimo željo po poboljšanju, po velikodušnejšem odzivu Gospodu in iščemo vodnika, pravo smer za naše krščansko bivanje, nam Sveti Duh v spomin prikliče evangeljske besede: treba je vedno moliti in se ne naveličati (...). Želel bi, da se danes v naši meditaciji dokončno prepričamo o tem, da je treba biti kontemplativne duše, sredi ulice, sredi dela, v nenehnem pogovoru z našim Bogom, ki skozi ves dan ne sme zamreti. Če hočemo vdano slediti Učiteljevim korakom, je to edina pot.[16]

Kristjan, ki želi biti skladen s svojo vero, se hoče potruditi, da bi svoj dan spremenil v stalen in intimen pogovor z Bogom, tako da molitev ne bo osamljeno dejanje, ki se izpolni in opusti: ***Zjutraj mislim nate in popoldne se moja molitev kakor kadilo usmerja predte. Ves dan je lahko čas molitve: od večera do jutra in od jutra do večera. Celo več: kot nas opominja Sveto pismo, mora tudi spanec biti molitev.***[17]

Slednje so trdili nekateri cerkveni očetje, na primer sv. Hieronim: “Apostol nam naroča vedno moliti in za svete je tudi spanje molitev.”[18]

Nenehna molitev je zagotovo božji dar, ki ga Bog ne odreče tistemu, ki velikodušno odgovarja na njegovo milost. Nekatero prakse krščanske pobožnosti na poseben način izražajo ta nepretrgani dialog z Gospodom, ki napolnjuje dušo.

Ta dejanja so istočasno posledica ljubezni in sredstvo za rast v njej. In zaradi tega značaja sredstva kristjan, če hoče doseči življenje nenehne molitve, ne more zavzeti pasivne drže do notranjega boja: iskati in prakticirati mora *človeške spretnosti, opomnike*, ki morejo v katerem koli trenutku poživiti dialog z Bogom in božjo navzočnost.

Te *budilke* notranjega življenja so izredno osebne, kajti ljubezen je iznajdljiva: razlikovale se bodo glede na različne okoliščine vsakega posameznika, vendar pa se moramo vsi vprašati, kaj storimo zato, da bi stalno molili; vsakdo mora v svojem dnevu predvideti nekatere *stalne norme pobožnosti*, ki niso vezane na določen trenutek.

Ključno pri krščanskem obračanju h Gospodu je, “da je odnos do Bogom navzoč v globini naše duše” in zaradi tega “moramo ta odnos vedno znova

prebujati in stvari vsakdanjega življenja vedno znova nanašati nazaj na ta odnos.”[19] To dosežemo na primer tako, da se običajno trudimo iskati božjo navzočnost, ali da se pred začetkom dela ustavimo ob misli, da smo božji otroci, ali pa da smo Gospodu hvaležni za kakšno uslugo, ki smo je bili deležni, pri čemer se zahvalimo tudi osebi, ki ji to dolgujemo.

Te *stalne norme* so med seboj globoko povezane, kajti v bistvu niso nič drugega kot “usmerjenost, ki prežema vso našo zavest, tiha navzočnost Boga na dnu našega mišljenja, čutenja in bivanja”. [20] Na ta način, na primer, božja navzočnost pomaga zaznati dobre stvari, ki nam jih On daje, in mu izkazati našo hvaležnost.

Kdor sklone zahvaljevati se Gospodu za dobrine, ki jih prejema — tudi za samo življenje, za vero, za krščanski

poklic —, in se pri tem poslužuje kakšne dnevne okoliščine, bo sčasoma odkril še več priložnosti, da bi ga hvalil čez dan. To pa je “nenehna molitev”. [21]

Sv. Pavel nam je dal zgled življenja v stalnem zahvaljevanju: **Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu.** [22]

Prav v tem smislu spodbuja sv. Jožefmarija k preoblikovanju celotnega kristjanovega življenja v nenehno zahvaljevanje: ***Kako je sploh mogoče, da bi to spoznali, opazili, da nas Bog ljubi, in ne bi tudi sami znoreli od ljubezni? (...) Naše življenje se tako spremeni v nenehno molitev, v dobro voljo in mir, ki se ne končata, v dejanje zahvale, ki se izlušči v teku ur.*** [23]

Presveta Devica Marija je vedno živela v nenehni molitvi, ker je dosegla najvišji vrh kontemplacije.

Kako jo je gledal Jezus in kako se je
Ona odzivala na pogled svojega Sina!
Ne sme nas presenetiti, da je tako
neopisljivo dejstvo ostalo zamolčano,
komajda nakazano: to je bilo tisto,
kar je Marija shranila v svojem srcu.
[24]

M. Belda

1. Prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 2600.
2. *Lk* 18, 2-7.
3. *Lk* 18, 1.
4. *Lk* 21, 36.
5. *Lk* 5, 16.
6. *Lk* 11, 1.
7. Prim. *Lk* 3, 21; 9, 28; 6, 12; 22, 41-44.

8. *Jezus prihaja mimo*, 119.
9. *Apd* 1, 14.
10. *Apd* 2, 42.
11. *Apd* 12, 5.
12. 1 *Tes* 5, 17.
13. *Ef* 6, 18.
14. 1 *Tes* 3, 10; prim. 2 *Tes* 1, 11; *Rim* 1, 10; 1 *Kor* 1, 4; *Flp* 1, 4; 1 *Tes* 1, 3; *Flm* 4.
15. Klemen Aleksandrijski, *Stromata*, 7, 7, 40, 3.
16. *Božji prijatelji*, 238.
17. *Jezus prihaja mimo*, 119.
18. Sv. Hieronim, *Epistola* 22, 37.
19. J. Ratzinger – Benedikt XVI., *Jezus iz Nazareta*, str. 146.
20. *Prav tam*.

21. Prim. *prav tam*.

22. 1 *Kor* 1, 4; prim. *Ef* 1, 16.

23. *Jezus prihaja mimo*, 144.

24. Prim. *Lk* 2, 51.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/molite-brez-prestanka/](https://opusdei.org/sl-si/article/molite-brez-prestanka/) (4.
Apr. 2025)